

JONGERENDIENST
op zondag 13 september 2020
in de Levensbron
'Verlangen naar verbondenheid'

Vóór de dienst
Opwekking 510 Dit is mijn verlangen

We betuigen onze afhankelijkheid
Allen: De Heer is machtig, Hij helpt ons altijd
Hij heeft de hemel en de aarde gemaakt
Voorganger: groet van de Heer

Sela: Breng ons samen
- we mogen meezingen!

Gebed
Gods wet als belofte
Opwekking 616 Houd mij dicht bij U

Schriftlezing
Genesis 15 uit de Bijbel in Gewone Taal
Leef met Volle Teugen – luisterlied ter inleiding op de preek
Verkondiging – met als thema 'Verlangen naar verbondenheid'
Opwekking 733 Tienduizend redenen tot dankbaarheid
- op verzoek
- we mogen meezingen!

Gebed – door ...
Opwekking 710 Zegenlied
Zegen

Na de dienst
Presentatie
Casting Crowns – Only Jesus

Beste jongelui, en ook u, als u online met ons verbonden bent, broers en zussen,
jong en oud,

Het zal je maar gebeuren...

Het zal je maar gebeuren – dat je de boodschap krijgt dat je kanker hebt.

Het overkwam Kinga Bán, die we zojuist zagen.

Borstkanker.

En daar bovenop kwam het bericht dat er uitzaaiingen waren.

Het zal je maar gebeuren...

Dan komt er zoveel op je af.

Een wirwar aan gedachten,.

Een wirwar aan gevoelens.

Ik hoop dat jullie het soort gedachten dat zij had nog heel lang bespaard zullen
blijven. Maar het kan ook jou overkomen, of anders iemand dicht bij jou in de buurt.
En àls het gebeurt – wat doe je dan?

Vlak vóór haar sterven zingt Kinga dat indrukwekkende lied dat we zojuist hoorden
Leef met Volle Teugen.

Indrukwekkend – vanwege de tekst.

Indrukwekkend – ook omdat het gezongen wordt door iemand die weet dat ze niet
lang meer te leven heeft.

Kort na de opname van het lied stierf Kinga Bán, 37 jaar oud.

Ze liet een man en drie kinderen na, zo stond het in de krant en op internet te lezen.

Het zal je maar gebeuren...

Wat moet er daaraan vooraf wat door haar heen zijn gegaan!

Hoor het haar zingen:

*'k Ben niet bang, alleen soms even
Maar dan zing ik mij er dwars doorheen
Voel me broos en moegestreden*

Zo klinkt haar lied.

Wat kan er wat op je afkomen – je kinderen los te moeten laten, je man los te moeten
laten, je muziek en je muziekvrienden los te moeten laten, het leven los te moeten
laten.

En dan tòch zo vol van vertrouwen zijn.

*Geniet van je dagen
Verlies je in de tijd
Je wordt steeds gedragen
Tot in alle eeuwigheid*

Dat straalt vertrouwen uit.

Vertrouwen in God, vertrouwen in wat er komt, vertrouwen dat het goed komt.

En niet alleen vertrouwen *in* God, maar ook vertrouwen *van* God, vertrouwen dat Hij
geeft, dat afkomstig is van Hem.

Het is vertrouwen dat je krijgt *als je verbonden bent met Hem*, het verwacht van
Hem, leeft met Hem.

Dat vertrouwen heb je misschien niet altijd.

Ik ook niet. En trouwens Kinga Bán ook niet.

'k Ben niet bang, alleen soms even

Zo zingt ze het – en dat zal voor velen herkenbaar zijn.

Maar méér nog dan dat we wel eens bang is klinkt in haar lied het verlangen.
 Verlangen naar God.
 Verlangen om verbonden te zijn met Hem.
 Verlangen naar leven.
 En dan zitten we midden in wat het thema is voor deze dienst: *Verlangen naar verbondenheid.*

**

We komen in het gedeelte dat we met elkaar uit de Bijbel hebben gelezen iemand tegen die dat verlangen kent: Abram.
 God heeft hem bij z'n familie weggehaald en hem geweldige dingen beloofd.
 Ik zal je – zo heeft God gezegd – veel nageslacht geven.
 Dat was geweldig belangrijk voor Abram.
 En ook zal Ik je rijk, gelukkig en beroemd maken, heeft God gezegd (Gen. 12,2 BGT).
 En Abram is gegaan – zonder te weten waar hij terecht zou komen.
 Maar inmiddels zijn we een stuk verder in zijn leven en is er het nodige gebeurd.
 Maar wat dat ook is – nog steeds heeft hij geen kind, geen nageslacht.
 Wat er dan gebeurt is dat de vertwijfeling bij hem toeslaat.
 Heer – zo klinkt het uit zijn mond – U hebt me wel mooie dingen gezegd over hoe rijk en gelukkig en beroemd ik ga worden, maar ik zie er niets van, ik merk er niets van.
 U hebt me een kind beloofd, maar het lijkt er niet op dat U die belofte nakomt.
 Dat rijk en gelukkig en beroemd worden moet ik maar vergeten...
 Dat wordt 'm niet meer...

Maar dan neemt God Abram op een avond mee naar buiten.
 Hij laat hem de hemel zien.
Kijk omhoog – zegt God.
Kijk – en tel de sterren eens, als je het kunt...
Kijk naar de sterrenpracht – want zoveel sterren als je ziet, zoveel nakomelingen zul je krijgen (Gen. 15,5).
 Dan lees je (Gen. 15,6):
Abram geloofde wat de Heer zei,
en daarom vond de Heer Abram een goed mens.
 Daar spreekt vertrouwen uit. Vertrouwen in God.
 God belooft. En Abram gelooft.
 Zo verbinden God en Abram zich aan elkaar.

Kijk omhoog.
 Mooi hè, als God dat zegt.
 God zegt tegen Abram: je mag het van Mij verwachten.
 Maar denk niet dat dat vanzelf gaat.
 Het kan zomaar dat het even uit beeld raakt.
 Dat je *Hem* uit beeld raakt.
 Het overkwam Abram.
 En het kan jou en mij overkomen.
 Maar kijk dan omhoog.
 En wéét, vertrouw, misschien ben je Mij wel eens kwijt, maar ik vergeet jou niet.
 God vergeet Abram niet.
 Waarom niet? Omdat Hij zich aan hem *verbonden* heeft.

Zoals Hij zich aan Abram verbond met een woord vol belofte, zo verbindt Hij zich aan jou.

En zoals Hij zijn belofte aan Abram niet vergeet (ook al denkt Abram daar wel eens wat anders over), zo vergeet Hij zijn belofte aan jou niet.

Nooit.

**

Hoe kan Abram er zo zeker van zijn dat God hem niet loslaat?

Als hij, Abram, dat aan God vraagt moet hij een koe, een geit, een schaap en twee duiven gaan halen.

Hier gaat iets bijzonders gebeuren!

Als je in de tijd van Abram iets plechtig wilde afspreken, dan nam je zo'n koe, geit en schaap, dan sneed je die doormidden (wat best bloederig was), legde de doorgesneden stukken uit elkaar (links en rechts), zodat er als het ware een pad ontstond.

Dat is misschien niet zoals wij een plechtige afspraak maken.

Wij gaan naar het gemeentehuis. Of anders naar de notaris.

Maar toen deden ze het zo. Als twee mensen een afspraak maakten liepen ze met z'n tweeën tussen die dode dieren door, om zo de afspraak te bevestigen.

Weet je wat daar de bedoeling van was?

Daarmee zei je als het ware: als jij je niet houdt aan wat we vandaag afspreken, als jij niet doet wat je zegt, als jij je afspraak niet nakomt – dan zal het jou vergaan als deze koe, deze geit, dit schaap, deze duiven. Dan wordt dat je dood.

En als ik het niet doe, als ik m'n afspraak niet nakom – dan geldt voor mij hetzelfde. Dan betekent dat mijn dood.

Daar liggen die doorgesneden stukken dier.

Abram wacht.

Hij wacht op God.

Kennelijk duurt het even, want er komen roofvogels af op de dode dieren.

Abram jaagt ze weg.

En als het donker wordt valt hij in een diepe slaap.

In die slaap wordt hij overvallen door angst, paniek.

Moet je nagaan – heb je net je vertrouwen in God uitgesproken, sta je op het punt om een plechtige afspraak met God te maken, en dan word je vreselijk bang...

Alsof God ver weg is.

Alsof er roofvogels zijn die je van het lijf moet houden.

De roofvogel van angst: komt het wel goed met mij?

De roofvogel van onzekerheid: is God er wel voor mij?

Maar dan breekt de hemel open.

Dan is er een vuur dat tussen de dode dierhelften doorgaat.

Dat vuur waar het over gaat, die oven waar rook uit komt – dat is de HEER.

Dat is God – die zich laat zien in zijn grootheid, in zijn macht en majesteit.

Hij gaat tussen de dieren door.

Hij zegt daarmee als het ware: je mag Mij houden aan wat ik beloof.

Ik heb me aan jou, Abram, verbonden. En Ik doe wat Ik zeg.

Zó'n God hebben wij! Een God die er is – ook voor jou en voor mij.

**

En weet je wat dan opvalt?

En wat ik misschien wel het mooiste vind van dit best bloederige verhaal?

Dat er niet *twee* zijn die tussen die dieren doorgaan, maar dat het alleen God is die dat doet.

Wat daar zo mooi aan is?

Weet je: God heeft zich aan Abram verbonden.

Vroeger zeiden we (en we zongen erover) dat God zijn *verbond* had gesloten met Abram.

Door als een vuur tussen die stukken heen te gaan zei God: zoveel is mij het waard om verbonden te zijn aan Abram.

Zoveel heeft God ervoor over.

Zó'n God hebben wij!

Een God die zich aan ons verbonden heeft.

Maar je moet er niet aan denken als die God vraagt dat ook wij tussen die dode dierhelften hadden moeten doorgaan.

Dat was onze dood geworden.

Dat was ons niet gelukt.

Het zou Abram niet zijn gelukt.

Prachtig hoe hij geloofde in God, vertrouwde op God, het verwachtte van God, verlangde naar God, *verbonden* was aan God.

Maar dat vertrouwen zakt zo gemakkelijk weg – en niet alleen bij Abram.

Dat kan het ook bij jou.

En bij mij.

En ook bij andere stoere gelovigen.

Zelfs de stoersten hebben daar last van.

**

Het zal je maar gebeuren...

Zo begon ik.

Laat het mooie verhaal van Abram je leren wie God is.

Wie Hij is voor jou.

Hoe Hij zich verbonden heeft aan jou.

Hoe Hij dat gedaan heeft – niet tijdens een bloederige plechtigheid als bij Abram, maar in het plechtige gebeuren van de doop.

Die doop leert je: ik hoor bij God.

Niet omdat ik zo stoer ben, maar omdat God zo sterk is.

Hij heeft – ook voor mij – zijn Zoon, de Heer Jezus gegeven.

Door die Zoon verbindt Hij zich aan mij – en aan ieder die gelooft.

Door die Zoon is er *verbondenheid*.

En het enige wat Hij van jou – en ook van mij – vraagt is dat je Hem vertrouwt.

Dat je de weg gaat die Hij je wijst.

Dat je het – wat er ook gebeurt – verwacht van Hem.

Dùrf het maar – omhoog te kijken, naar de hemel, naar de sterren die Abram moest tellen, maar die hij niet kon tellen.

Zó'n God hebben wij.

Een God die zich aan ons verbonden heeft.

Dùrf het maar – omlaag te kijken, naar de manier waarop God hier beneden zijn belofte onderstreept in de doop.

Hij vraagt je op weg te gaan met Hem.
Daarover gaat het vandaag in de kerk.
Daarover gaat het op de catechisaties, die weer van start gaan.
Daarover gaat het in het leven met God.
Kijk omhoog.
En kijk omlaag.
En weet: Hij is erbij.
Als ik jong en blij en gelukkig ben.
Maar ook als het niet zo goed met me gaat.
Hij is erbij.
Laat dat maar je verlangen zijn.
Verlangen naar verbondenheid.
Verbondenheid met God en verbondenheid met elkaar.

En zing (of anders: zeg) het Kinga Bán maar na:

*Geniet van je dagen
Verlies je in de tijd
Je wordt steeds gedragen
Tot in alle eeuwigheid*

Amen.